

да Франца. Ные пакъ ще видиме нашійатъ хубавый Парижъ, и неговатъ Пантеонъ, (излязватъ сички на сухо, Наполеонъ като турна кракатъ си на землята — дума:)

Поздравленна ми бѣди земле свята Француска, — Богъ ми е свидѣтель че азъ никога не бихъ стѣпилъ съ кракъ на оборите ти, ако не бихъ мыслялъ да права това за честьта на твоите сынове, — и за добрината на цѣлый а свѣтъ. — Господине Маршале! Пуснете да се приближатъ твѣя человекы — тѣи са мои дѣца — дойдете братія — дойдете, азъ самъ — вашъ Императоръ, вашъ отецъ, вашъ Наполеонъ.

Единъ Селянинъ. (надна предъ Наполеона.) Азъ самъ единъ старъ войнъ, — немысляхъ че ще вы вида юще веднаждъ — но сега нища вы нигдѣ остави.

Напол. (на Маршала.) Гледайте сега Бертранде, ето помощъ — дѣца ные исплавахме въ средъ тая гора отъ маслины, това е добръ знакъ — Лоренче! грѣмни пушката си. — Тя е една пушка, която ще се чуй до Париза, — дѣца напредъ, напредъ, маршъ! въ Парижъ.

Сички. Въ Парижъ, въ Парижъ!
